

Els universitaris no es fan el llit

Treballar durant més de vint-i-cinc anys com a professor universitari t'obre una perspectiva privilegiada sobre l'evolució dels joves. Els tres professors de la UdG que entrevistem en aquest número coincideixen a constatar una caiguda important del nivell de coneixements i capacitats en les darreres generacions d'alumnes que han passat per les seves aules. Joves que escriuen pitjor que mai, que tenen dificultats per retenir i comunicar els coneixements, joves que obliguen a abaixar el nivell de les classes. Els professors denuncien que el sistema els castigaria si mantingués el nivell comportés suspènre la majoria dels seus alumnes. Així, no és la universitat qui fixa els nivells, sinó cada nova fornada d'estudiants, i a cada bugada es perd un llençol. Cal reconèixer que és difícil mantenir l'excel·lència si la universitat vol ser oberta, universalista i no elitista. Per contra, la necessitat de completar els ensenyaments amb màsters i postgraus caríssims, combinats amb la nefasta política de beques, fa que els bons alumnes amb baix nivell de renda familiar no puguin arribar on es mereixen.

Però potser no tot està tan malament com sembla, potser és erroni projectar sobre el present la mirada d'uns professors formats amb els esquemes i les metodologies del passat. O potser només es tracta que, com constata amb murrieria un dels docents, «els joves, avui, saben altres coses». Mai com ara, els joves han tingut un accés tan fàcil i immediat a la cultura, a la informació i a totes les formes de comunicació. Tota la música a l'abast, molts continguts audiovisuals i connexió permanent amb amics, coneguts i saludats. Els professors constaten

també en els alumnes els efectes nocius d'una sobreprotecció excessiva dels pares. Joves incapacitats per a la vida pràctica, amb una ínfima cultura de l'esforç, acostumats a la satisfacció immediata i poc tolerants amb la frustració. L'impacte tecnològic sobre les ments de les noves generacions encara s'està estudiant, però serà important: entronització del zàping, dificultats de concentració i memorització seran el costat fosc d'unes ments més ràpides, més obertes, potser més lúcides.

Una de les grans incongruències de l'actual sistema educatiu és que l'*homo videns*, amb la paraula destronada per la imatge, no rep els coneixements audiovisuals que li permetrien conrear l'autodefensa i l'esperit crític enfront del bombardeig diari d'imatges. Malgrat tot, no es parla prou d'alguns fenòmens que desmenteixen el tòpic discurs que les noves tecnologies aboquen a la comunicació. Crec que els joves es toquen, s'abracen i s'expliquen el seus sentiments com mai s'havia fet abans.

És evident que el seu futur és fosc i milerista, i que l'esforç ja no garanteix l'èxit professional, per això els professors admeten que molts alumnes adopten el to baix del qui dia passa any empeny. Però sempre apareixen alumnes brillants, que destaquen i eclipsen amb la seva llum els millors de les generacions passades. Com que el motor de l'excel·lència dels joves ja no és tant l'esforç i l'exigència d'ahir, perquè ja no hi ha la garantia del premi segur, ara es mouen per la passió, per un afany de coneixement i creació sense contrapartides.

REVISTA DE GIRONA

Gerard Bagué, director